

06/07/2020

Επίσκεψη Μητρ. Ξάνθης στην Κοίμηση της Θεοτόκου στις Μαριές Θάσου - Τα θαύματά της

/ [Ιερές Μονές](#)

Το Μοναστήρι της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στις Μαριές Θάσου επισκέφθηκε προχθές, Σάββατο 4 Ιουλίου 2020, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ξάνθης & Περιθεωρίου κ. Παντελεήμων.

Σ' όλα τα μήκη και πλάτη που εκτείνεται η Αγία μας ορθοδοξία δεν υπάρχει προσκύνημα, ιδιαίτερα της Παναγίας μας, αλλά και κάθε Αγίου, που η παρουσία του να μην είναι γεμάτη από θαυμαστά γεγονότα, από θεραπείες αρρώστων, και γενικά από την έντονη παρουσία της χάρης του Πανάγαθου Θεού.

Και στο προσκύνημα εδώ της Παναγίας των Μαριών άπειρα είναι τα θαυμαστά γεγονότα που διηγούνται οι νεότεροι και τα οποία τα είδαν οι ίδιοι ή τα άκουσαν από τους παλαιότερους. Δεν είναι δυνατό να τα περιγράψει κανείς όλα. Η αγάπη του Θεού εκδηλώνεται κάθε μέρα και κάθε στιγμή της ζωής μας με πάρα πολλούς τρόπους, περισσότερο ή ολιγότερο θαυμαστούς. Τρία-τέσσερα γεγονότα θα περιγράψουμε εδώ. Δεν εξαντλούμε το θέμα. Δε σταματά ποτέ η αγάπη του Θεού...

Μιλήσαμε ήδη για το θαύμα της “προφητείας” του νηπίου που προέβλεψε την παραμονή της πανηγύρεως της Θεοτόκου, τη σφαγή από τους Αγαρηνούς πειρατές. Είπαμε ακόμα για τη θαυμαστή παρουσία της Θεομήτορος στον απλοϊκό εκείνο βοσκό της περιοχής κατά τη δεύτερη ανεύρεση της Αγίας Εικόνας Της. Ο Φώτης Τριάρχης στο δημοσίευμά του “Ο θρύλος της Παναγούδας” διασώζει, περιγράφοντάς το μάλιστα με τρόπο γλαφυρότατο, το θαύμα της θεραπείας της γυναίκας του Πασά. Το θεωρεί δε, και σα βασική αιτία για το μέγιστο της εκκλησίας στη σημερινή της κατάσταση.” “Εκείνα τα χρόνια, γράφει, ζούσε στις Μαριές ένας τετραπέρατος άνθρωπος. Μονέδα τον φώναζαν οι συγχωριανοί του για την εξυπνάδα του και το επιχειρηματικό του πνεύμα. Κι ενώ το πραγματικό του όνομα ξεχάστηκε ο θρύλος διατήρησε, μέχρι τις ημέρες μας, το παρατσούκλι του...

Ο Μονέδας στάλθηκε κάποτε από την Κοινότητα των Μαριών στην Κωνσταντινούπολη, για την επίλυση κάποιου γενικού αιτήματος των κατοίκων από

τον Σουλτάνο. Στην αποστολή του αυτή πέτυχε χάρις στην εξυπνάδα του, αλλά και στην φιλία ενός Τούρκου Πασά που γνώρισε εκεί.

Ο Πασάς εκτιμώντας τον Μονέδα για τον χαρακτήρα του και την ευφυΐα του, τον φιλοξένησε σπίτι του για λίγες μέρες. Πόνο μεγάλο είχε ο Πασάς. Η πρώτη του γυναίκα, η καλή Φατμέ, που υπεραγαπούσε, ήταν εδώ και λίγα χρόνια ανίατα άρρωστη. Η πρωτοκόρη της η πολυαγαπημένη, μαθαίνοντας ότι θα την πάντρευαν μ' έναν γέρο Πασά, ενώ αυτή αγαπούσε κάποιον άλλον νεαρό Μπέη, πήρε φαρμάκι κι αυτοκτόνησε. Αυτό έφερε στη χανούμισσα τέτοιο ψυχικό κλονισμό που έπεσε κάτω αναίσθητη για πολλές ώρες. Από τότε κείτοταν παράλυτη και βουβή μεσ' το κονάκι. Ο Πασάς την πήγε στους καλύτερους γιατρούς της Πόλης. Ακόμα και στην Γαλλία την ταξίδεψε, που φημίζονταν τότε για την πρόοδο στην ιατρική.

Ο Μονέδας μόλις έμαθε το ιστορικό της, την λυπήθηκε κι είπε στον πασά, αυθόρμητα: Εμείς τον γιατρό που χρειάζεστε τον έχουμε στο χωριό μας. Και του ιστόρησε τα θαύματά της Παναγούδας των Μαριών και την ιστορία του μικρού ξωκκλησιού... Ο Μονέδας γύρισε έπειτα από μερικές ημέρες στο χωριό του. Ξέχασε την άρρωστη χανούμισσα και όσα είπε...

Ξάφνου μίαν ημέρα φτάνει αλαφιασμένος ο βιγλάτορας στο σπίτι και του λέει: - Κάτω στην Σκάλα ήρθε με καράβι ένας Τούρκος Πασάς, μαζί με μίαν άρρωστη χανούμισσα και σε ζητούνε. Κεραυνός να έπεφτε πάνω στον Μονέδα θα του έκανε λιγότερη εντύπωση. Χαθήκαμε σκέφτηκε. Αν δεν γίνει καλά η Χανούμισσα ο Πασάς θα νομίζει ότι τον κοροΐδεψα και θα μας σφάξει όλους. Φώναξε τότε τον παπά και τις γυναίκες του χωριού και τους έστειλε στο μικρό ξωκκλήσι της Παναγούδας να προσευχηθούν, εξηγώντας τους τι συμβαίνει. Εκείνες με την αγνή κι άδολη πίστη εκείνων των χρόνων πήγαν στο ξωκκλήσι, άναψαν τα κεριά τους και ικέτεψαν γονατιστές μαζί με τον παπά την Παναγία να κάνει καλά την Χανούμισσα και να σωθή το χωριό τους.

Εν τω μεταξύ ο Μονέδας έφερε τον Πασά με την γυναίκα του στο ξωκκλήσι. Την Χανούμισσα την ξάπλωσαν μαζί με το φορείο της, μπροστά στο άγιο εικόνισμα που κρέμονταν από το τέμπλο. Γύρω της προσεύχονταν οι γυναίκες, κι ο παπάς με την βραχνή φωνή του έψελνε.

Ο Μονέδας με τον Πασά έμειναν απ' έξω από το ξωκκλήσι και έκαναν βόλτα για να δουν τ' αξιοθέατα και να θαυμάσουν την ομορφιά του Θασιακού τοπίου. Ξαφνικά πίσω τους άκουσαν μια γυναικεία φωνή, αδύνατη, να τους μιλά Τουρκικά. Ο Πασάς γύρισε να δη με λαχτάρα. Ο Μονέδας κοίταζε και δεν πίστευε. Περπατώντας σιγά-σιγά μοναχή της ερχόταν προς αυτούς η χανούμισσα. Η παράλυτη και βουβή χανούμισσα... Θαύμα ιερό και πολυθαύμαστο.

- Πως σηκώθηκες την ρώτησεν ο πασάς.

- Ηρθε μια όμορφη μαυροφορεμένη χριστιανή και μου είπε. Σήκω να βγούμε έξω. Κι εγώ την ακολούθησα. Μα μόλις σηκώθηκα χάθηκε από τα μάτια μου. Μήπως την είδατε;

Ο Πασάς με δάκρυα στα μάτια αγκάλιασε την γυναίκα του. Όλες οι χριστιανές είχαν βγει από το ξωκκλήσι και βλέποντας την Χανούμισσα να περπατά και να μιλά, γονάτισαν στο ύπαιθρο κι έκαναν τα σταυρό τους με τρεμάμενο χέρι. Η Θεία και αόρατη παρουσία της Παναγίας, στον χώρο εκείνο, τις έκανε να νοιώθουν ένα δέος και να κλαίνε από συγκίνηση και χαρά για το θαύμα. Η χανούμισσα δακρυσμένη κι εκείνη έσκυψε και τις φίλησε όλες μία-μία. Κι ο Πασάς έταξε:

- Ό,τι θέλετε θα σας δωρήσω φτάνει να μπορώ.

- Την εκκλησία Πασά μου, να μας αφήσης να κτίσουμε στην Παναγία, που έκανε καλά την γυναίκα σου. Εμείς δεν θέλουμε τίποτα για μας.

- Αυτό είναι πολύ δύσκολο μα θα κάνω ότι μπορώ..." Και ο κ. Τριάρχης καταλήγει τη διήγησή του: "Έτσι κατά τη γνώμη μου κτίστηκε η Εκκλησία".

2. Η παράδοση θέλει τον ανώνυμο αγιογράφο του ναού ως ευεργετηθέντα από την Παναγία. Ήταν, λένε, άρρωστος και έταξε στη Θεοτόκο να γίνει καλά και να αγιογραφήσει την Εκκλησία Της. Και πράγματι αυτό έγινε. Ο ζωγράφος μετά τη θεραπεία του, από σεβασμό και ευγνωμοσύνη προς την Παναγία, δεν έγραψε πουθενά το όνομά του, αν και προσδιόρισε το χώρο για το λόγο αυτό και τον περιέγραψε με ειδικό πλαίσιο πάνω ακριβώς από το εσωτερικό της εισόδου του νότιου τοίχου.

3. Κάποτε ένας ταλαίπωρος και δυστυχής χριστιανός της περιοχής, υπέκυψε στον πειρασμό του Σατανά και μπήκε στην Εκκλησία για να κλέψει τα αφιερώματα της εικόνας της Παναγίας. Δεν κλείδωναν τότε τις πόρτες στα ξωκκλήσια. Οι ανθρωποι τα χρησιμοποιούσαν και σαν καταφύγια σε περίπτωση βροχής και ξαφνικής κακοκαιρίας. Μόνος του λοιπόν ήταν όταν μπήκε ο κλέφτης. Πήρε τα

αφιερώματα και βιάστηκε να φύγει. Πού όμως ήταν η πόρτα; Τρεις ώρες έψαχνε σταχαμένα. Η πόρτα ήταν ανοιχτή αλλά ο ίδιος δεν την έβλεπε. Η αγωνία του κορυφώθηκε, αλλά το πάθος του τον τύφλωνε. Και τότε έφθασε κάποια γριούλα. Τον βρήκε να ψάχνει και να προσπαθεί να βγει από το ναό.

- Τι έπαθες Χριστιανέ μου, τον ρωτά. Τρόμαξε ο ταλαίπωρος και έχασε τα λόγια του...

- Να θέλω να βγω... μα δε μπορώ.

- Μήπως εσύ πήρες τα χρυσά από την Παναγία; συνέχισε η γριούλα, ενώ τα μάτια της έπεφταν επάνω στην Άγια Εικόνα Της.

- Ναι, λέγει τότε έντρομος ο δράστης, και άρχισε να κλαίει.

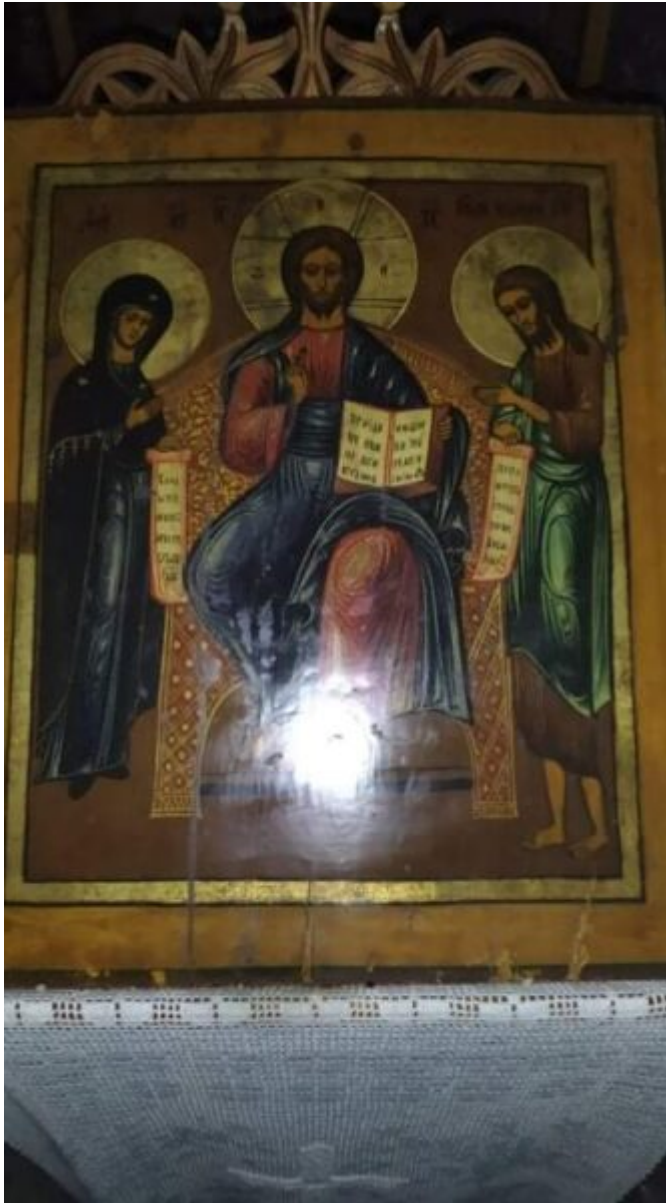
-Βάλε παιδάκι μου στη θέση τους ό, τι πήρες και γονάτισε μπροστά Της.

Το έκανε ο ταλαίπωρος και αμέσως το μυαλό του ξεκαθάρισε και έφυγε τρεχάτος.

4. Από διαπιστωμένο λεύκωμα προχωρημένης μορφής έπασχε, μας διηγήθηκε η ίδια η Αβέρσα Μαρίνου από τις Μαριές. Έτρεξε στους γιατρούς, πήρε φάρμακα, έκανε δίαιτα, πέρασαν τέσσερα χρόνια και το κακό προχωρούσε. Η ελπίδα της κρεμάστηκε στη Θεομήτορα. Δίπλα της βρίσκονταν η θαυματουργή εικόνα της Παναγούδας... Μια βδομάδα την παρακαλούσε γονατιστή να τη λυπηθεί και να τη γιατρέψει. Και η Παναγία την σπλαχνίστηκε... Από τότε πέρασαν πενήντα χρόνια και η κ. Αβέρσα διηγείται μέχρι σήμερα σ' όλους το θαύμα της Παναγίας.

5. Απ' τις Μαριές ήταν επίσης, και μια άλλη δυστυχημένη γυναίκα. Ο Θεός είχε επιτρέψει να τη δοκιμάσει φοβερά ο δαίμονας. Την πήγαν στους γιατρούς, την έδεσαν, την πρόσεχαν, αλλά αυτή συνεχώς τους ξέφευγε. Τότε κατέφυγαν στο εξωκκλήσι της Παναγούδας. Μέρρες πολλές έμειναν εκεί Ο Κύριός μας είχε πει στους μαθητές του" ότι τούτο το γένος (των δαιμόνων) εν ουδενί δύναται εξελθείν ειμή εν προσευχή και νηστεία". Και επιτέλους η χάρη της Μητέρας του Κυρίου μας" νικήθηκε" από τα μαρτύρια της δυστυχημένης και τις παρακλήσεις των συγγενών της. Όταν έφυγε από το μοναστήρι ήταν τελείως καλά, δοξολογώντας το όνομα του Πανάγαθου Θεού.

6. Τέλος η Ευμορφία Σγουρίδου που ζούσε στα Λιμενάρια έπαθε ξαφνικά ένα νευρικό κλονισμό σε ηλικία 14 ετών και έχασε την ομιλία της. Κανένας γιατρός δε μπορούσε να την βοηθήσει. Τότε η μητέρα της την πήγε στην Παναγούδα και άρχισε καθημερινή αγρυπνία. Σε λίγες μέρες η μικρή Ευμορφία έγινε τελείως καλά και έζησε άλλα 64 χρόνια δοξολογώντας τό Θεό.

Πηγή: Ιερά Μητρόπολη Ξάνθης, Ιερά Μητρόπολη Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου